

Divina Vindecare

Numărul 20
Iulie 2011

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Făgăduința versus legea	Pag. 3
2. Miezul profeției	Pag. 6
3. Câteva principii fundamentale ale planului de mântuire	Pag. 7
4. Împărăția lui Dumnezeu – prima parte	Pag. 9
5. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 5-a	Pag. 12
6. Invitație	Pag. 16
7. „Mă uimești” – Poem	Pag. 17

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Făgăduința versus legea

David Clayton, Ianuarie 2007

Cu cât studiem mai mult subiectul neprihănirii în Hristos, cu atât mai mult realizăm cât de importat este să înțelegem corect care a fost scopul lui Dumnezeu în darea legii și locul acesteia în experiența creștinului. Înțelegerea greșită în acest punct i-a condus pe mulți într-o experiență din care Hristos a fost alungat, iar creștinismul a devenit pentru ei o religie grea și o cale chinuitoare.

În cadrul acestui articol, vom studia cu atenție capitolul 3 din epistola lui Pavel către Galateni, capitol în care apostolul ne oferă o perspectivă diferită asupra mântuirii în Hristos. Dar să începem cu Geneza 17:7, unde Dumnezeu spune: „*Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine*”. (Geneza 17:7).

Dumnezeu i-a făcut această promisiune lui Avraam, dar cui i se aplică? A fost ea numai pentru Avraam? Nu, ci și seminței lui, iar promisiunea era: „*Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine*”. De ce i-a făcut Dumnezeu această făgăduință lui Avraam? Din timp în timp, Dumnezeu a reînnoit această făgăduință, dar adevăratul motiv pentru care El a făcut-o este indicat în Geneza 15:5, 6: „*Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: ,Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri'. Și i-a zis: ,Așa va fi sămânța ta'. Avram a crezut pe Domnul și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire*”. (Geneza 15:5, 6).

Ce a făcut Avraam pentru a deveni neprihănit? L-a crezut pe Dumnezeu. Dumnezeu a spus: „*Îți voi face sămânța ca stelele cerului*”. Producerea seminței nu depindea de Avraam, și nici producerea stelelor cerului; tot ceea ce a făcut el a fost să creadă ceea ce Dumnezeu a spus, iar aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.

În Geneza 22:18 descoperim din nou cum Dumnezeu a promis să binecuvânteze toate neamurile în sămânța lui Avraam: „*Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!*”. (Geneza 22:18).

A avut Avraam ceva de făcut pentru ca această făgăduință să se împlinească? În Geneza 22:16, 17 scrie că Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam pentru că l-a oferit pe fiul său Isaac. Dar, așa cum am văzut, făgăduința lui Dumnezeu fusese făcută datorită credinței lui Avraam. Oferirea fiului său nu a modificat termenii acelei făgăduințe, ci a descoperit și a întărit credința lui Avraam. El și-a „desăvârșit” credința, așa cum ni se spune în Iacob 2:22. Dar credința lui în Dumnezeu constituia singurul motiv pentru care făgăduința i-a fost făcută lui.

O siguranță dublă

Observați cât de radical este Dumnezeu în ceea ce privește această făgăduință. El spune în Geneza 22:16, 17: „*Pe Mine însumi jur' zice Domnul ,pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei*”. (Geneza 22:16, 17).

Dumnezeu nu minte, așa că atunci când El spune ceva, poți conta pe cuvântul Lui. Însă Dumnezeu este foarte radical în această afirmație, căci El nu numai spune ceea ce va face, dar face și un jurământ. Atunci când oamenii vor să stabilească o înțelegere, ei jură. Oamenii mint uneori, dar atunci când jură, poți avea mai multă siguranță. Aici îl vedem pe Dumnezeu, care nu minte niciodată, că afirmă ceva și apoi, sprijină afirmația cu un jurământ (vezi Evrei 6:14-18!). Așa că avem o siguranță dublă că lumea trebuie să fie binecuvântată în sămânța lui Avraam. Să citim comentariul lui Pavel despre acest fapt:

„*Fraților (vorbesc în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva*”. (Galateni 3:15).

Pavel ne propune să considerăm modul în care acționează oamenii. Atunci când cineva face un testament sau un legământ pe care îl confirmă, dacă persoana respectivă moare, poate fi testamentul modificat? Poți adăuga ceva la el? Dacă un milionar își lasă toată averea pisicii lui, frații și surorile lui pot fi foarte supărați, dar nu pot modifica testamentul. De vreme ce este confirmat, nu mai poți adăuga sau scoate ceva din el.

O singură sămânță

Pavel continuă astfel în versetul 16: „Acum, făgăduințele au fost făcute ,lui Avraam și seminței lui’. Nu zice: ,Și semințelor, ca și cum ar fi vorba de mai multe, ci ca și cum ar fi vorba numai de una: ,Și seminței tale’ adică Hristos”. (Galateni 3:16).

Pavel afirmă că Dumnezeu a confirmat ceva „lui Avraam și seminței lui”, după care adaugă ceva uimitor. El accentuează faptul că Dumnezeu nu a spus „semințelor” ca și când ar fi vorbit de mai multe, ci a spus „sămânța”, la singular, pentru că vorbea numai de una, se referea numai la o singură Persoană ca și în Geneza 3:15, când a spus că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Cine este acea „o sămânță”? Este Hristos. Aceste făgăduințe erau special făcute pentru a se aplica lui Hristos.

Nimic adăugat

În Galateni 3:17, Pavel își continuă argumentația astfel: „Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită, de Legea venită după patru sute treizeci de ani”. (Galateni 3:17).

Prima dată, Dumnezeu a făcut promisiunea lui Avraam și după 430 de ani a dat legea. A adăugat legea ceva la făgăduință? Răspunsul este „Nu!”. A anulat legea făgăduința? Absolut nu. După ce a fost dată legea, situația nu s-a modificat astfel încât oamenii să fie acum binecuvântați atât prin sămânță, cât și prin lege.

Potrivit promisiunii, noi suntem binecuvântați în sămânța lui Avraam. Asta este ceea ce făgăduința afirmă: „toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”. Acest lucru nu poate fi modificat. Acesta este chiar subiectul lui Pavel, iar el afirmă că legea nu putea adăuga nimic la făgăduința care a fost confirmată cu 430 de ani înainte.

Atunci, evident că se naște întrebarea: de ce a mai dat Dumnezeu legea? Dar înainte de a ajunge la această întrebare, să aruncăm o scurtă privire la versetul 8 din Galateni 3: „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: ,Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”. (Galateni 3:8).

Recent, am citit un verset și am fost foarte mult binecuvântat. Timp de mulți ani am încercat să înțeleg și să exprim care este esența Evangheliei. Toți știm că are legătură cu Hristos, dar ce anume despre Hristos? Unii spun că este totul despre Hristos, dar acest verset indică exact miezul. Acest verset spune că lui Avraam i s-a predicat Evanghelia în această singură propoziție; și care era Evanghelia? **Toată omenirea este binecuvântată într-o singură Persoană**; aceasta este vestea cea bună! Omenirea nu este binecuvântată prin ceea ce face ea, și nici prin eforturile ei susținute. Binecuvântarea este într-o Persoană: aceasta este Evanghelia, și acest lucru i-a fost descoperit lui Avraam și tuturor celor care au înțeles, cu 430 de ani înainte de a fi dată legea.

Legea nu poate schimba Evanghelia, iar în Evanghelie mântuirea a fost fondată în Sămânța lui Avraam printr-un jurământ. Așadar, a încerca să obții mântuirea prin lege, este nebunie. De fapt, citiți ceea ce spune Pavel în versetul 10:

Sub blestem

„Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: ,Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă”. (Galateni 3:10).

El spune că cei care caută mântuirea prin lege sunt blestemați; ei nu numai că nu pot afla mântuirea atunci când o caută prin lege, dar obțin în schimb un blestem!! Este uimitor! Ei caută neprihănirea, caută mântuirea, dar în loc de aceasta, ceea ce obțin este un blestem? De ce? Pentru că o caută pe o cale greșită. Sună nedrept? Asta este exact ceea ce li s-a întâmplat evreilor, așa cum Pavel explică în Romani 9:30-32.

Potrivit cărții legii, este blestemat cel care nu face **tot** ceea ce legea cere. Dacă planificați să fiți mântuiți prin împlinirea legii, atunci încercați. Dacă doriți să obțineți neprihănirea prin lege, foarte bine; dar trebuie să vă asigurați că veți împlini fiecare detaliu al acelei legi, pentru că aceeași lege spune că, dacă nu împlinești tot ceea ce cere, ești blestemat. Iar Isus a explicat că, dacă ești numai mâniat pe fratele tău, ești deja un criminal.

Așadar, atunci când te decizi să obții neprihănirea prin lege, asigură-te că o poți împlini în mod desăvârșit! Dumnezeu este desăvârșit, și nimic mai prejos decât desăvârșirea absolută nu poate ajunge înaintea Lui. Iacob spune că, dacă împlinești toată legea, dar greșești într-un singur punct, te faci vinovat de toată (Iacob 2:10). Așadar, nu contează că nu ai furat niciodată, că nu ai ucis sau nu ai poftit casa vecinului, pentru că o singură dată dacă te-ai mâniat, ești criminal, hoț și mincinos. Toate aceste lucruri se adună împotriva ta în ciuda tuturor eforturilor tale, pentru că ai călcat un punct micuț.

Dar dacă ești vinovat de toate, cât de departe te așează acest lucru de Dumnezeu? Cât de departe este păcatul de neprihănire, cât de departe este moartea de viață, la o distanță infinită! Așadar, atunci când te decizi să cauți neprihănirea prin lege sau binecuvântările lui Dumnezeu prin lege, ești blestemat, pentru că te depărtezi de

Dumnezeu pe cât este estul de vest, și nu există un blestem mai mare decât acesta.

Hristos a purtat blestemul

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn””. (Galateni 3:13).

Ce înseamnă că Hristos a devenit blestem pentru noi? El spune că cel care încearcă să fie îndreptățit prin lege este blestemat și am văzut că acest blestem este despărțirea de Dumnezeu. Aici se afirmă că Hristos a devenit blestem pentru noi. Asta înseamnă că El a fost despărțit de Dumnezeu pentru noi. Păcatul nostru a fost așezat pe El, iar esența aceluia păcat este despărțirea de Dumnezeu. Asta este ceea ce i se întâmplă păcătosului și asta este ceea ce I S-a întâmplat lui Hristos.

De ce a fost dată legea?

De vreme ce legea nu poate oferi neprihănirea, nu poate oferi mântuirea și nu poate contribui la salvarea deja oferită în Hristos, atunci care este scopul ei? Pavel a știut că vom ridica această întrebare pentru că și el o ridică în versetul 19: „Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța” careia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor”. (Galateni 3:19).

Vedeți ce afirmă el? A existat o făgăduință, iar mântuirea este în acea făgăduință. De vreme ce mântuirea este ceea ce ne trebuia și noi o avem deja în făgăduința Seminței, de ce a mai fost nevoie de lege?

El răspunde acestei întrebări afirmând că legea a fost adăugată **datorită călcărilor de lege**. Să recitim versetul cu atenție. Există ceva care ne ajută să înțelegem că lucrarea acestei legi a fost temporală și că intenția lui Dumnezeu nu a fost ca ea să rămână pentru totdeauna. El spune că a fost adăugată „până când”. Atunci când faci ceva „până când”, știi să va veni un timp în care lucrul respectiv se va sfârși.

Dacă o conductă de la bucătărie se sparge, cineva ar putea să astupe gaura cu o bucată de lemn până când o va înlocui. Lemnul poate să oprească scurgerea parțial, dar nu este satisfăcător să rămână acolo. Aceasta a fost o măsură temporală, până când poate face ceva mai perfect.

Asta este ceea ce Biblia afirmă că a făcut Dumnezeu cu legea: a introdus un sistem care cerea ca oamenii să se comporte și să trăiască într-un anume fel, să fie sub o anumită disciplină. El știa că acel sistem nu ar fi putut mântui niciodată pe nimeni; El știa că ei nu vor putea împlini acea lege în mod desăvârșit, motiv pentru care intenția nu a fost ca sistemul să rămână pentru totdeauna. Dar până când a venit Hristos, acest sistem a slujit câtorva scopuri.

Bineînțeles că legea morală este bună și desăvârșită și rămâne ca standard veșnic pentru ceea ce este bine și rău. Dar întregul sistem în care suntem controlați de lege nu este satisfăcător, pentru că legea nu ne poate spune decât cum să ne comportăm, dar nu ne ajută să o și facem.

Un mod de a-i governa pe copii

La vârsta de 10 ani, un copil are încă nevoie să fie guvernate de regulile părinților săi. Când ajunge la 19 ani, ei vor avea cu mult mai puține reguli. Dar când ajunge la 30 de ani? Atunci va fi pe deplin liber de legile lor. Însă, asta nu înseamnă că viața lui va fi dezordonată. Dacă regulile și-au îndeplinit scopul, atunci el va trăi în desăvârșită armonie cu ele în comparație cu perioada în care regulile îi guvernau viața, chiar dacă acum este liber de ele.

Acest lucru ilustrează motivul pentru care Dumnezeu le-a dat evreilor legea. Ei erau copii spirituali și nu erau capabili de a înțelege principiile lui Dumnezeu. Fuseseră sclavi 400 de ani, timp în care nu cunoscuseră nimic altceva decât biciul și blestemul. Ei nu erau capabili de a gândi pentru ei înșiși, motiv pentru care Dumnezeu i-a pus sub lege pentru a-i ține disciplinați până când erau capabili de a ajunge la punctul în care puteau înțelege Evanghelia.

Evident că au existat indivizi în Israel care au înțeles Evanghelia. Toți cei care vor fi mântuiți trebuie să fi avut cel puțin o înțelegere a fundamentului Evangheliei, căci nimeni nu a fost vreodată mântuit prin lege, ci numai prin Evanghelie. Dar realitatea este că cei mai mulți dintre ei nu au înțeles niciodată Evanghelia, iar Dumnezeu încerca să-i aducă în punctul în care toți vor înțelege și trăi prin Evanghelie.

Când a venit Hristos, a sosit momentul în care legea își împlinise scopul ca sistem. Poporul lui Dumnezeu era acum matur, pregătit pentru realitate.

Acum înțelegem ce înseamnă a fi sub lege: a fi guvernate de reguli. A fi liber de lege înseamnă că ceea ce mă guvernează nu mai sunt regulile. Motivul pentru comportamentul meu este natura mea schimbată, nu pentru că regulile mă țin sub disciplină.

De asemenea, Galateni 3:24, 25 ne spune astfel: „Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta”.

Sământa lui Avraam

La final, să considerăm ceea ce se afirmă în versetele 26-29: „*Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sământa” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință*”. (Galateni 3:26-29).

Citiți cu atenție versetul 29. Aici se afirmă că dacă-I aparții lui Hristos, ești sământa lui Avraam. Spune „**sământa**” sau „**semințele**”? Spune „**sământa**”; la singular. Cine este sământa lui Avraam? Isus Hristos.

În versetul 15, Pavel a făcut un mare caz de faptul că substantivul acesta este la singular. El spune că Dumnezeu nu a spus „**semințe**”, ci „**sământa**”, ceea ce înseamnă că El a vorbit de una, nu de mai multe persoane. Același Pavel, în același capitol, spune că „*dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sământa” lui Avraam*” (singular). Ce spune el aici de fapt?

Potrivit raționamentului lui Pavel, dacă Dumnezeu ar fi spus „semințe”, despre cine ar fi vorbit? În acel caz, ar fi vorbit despre evrei. Dar El a spus „sământă”. Se referea la o sământă a lui Avraam, și anume la Hristos. Dacă Îi aparții lui Hristos, cine ești? Ești sământa lui Avraam, adică Hristos! Este evident că pune semnul de echivalență între noi și Isus Hristos.

Știu că ne este teamă să o afirmăm, și asta pentru că sună a blasfemie dacă nu înțelegem ce afirmă el, de fapt, aici. Sigur că nu există decât un singur Hristos, dar ceea ce el afirmă aici este că am devenit atât de strâns uniți cu Hristos, încât suntem o parte din El. Același Pavel afirmă în Efeseni 5:30 că „*noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui*”. El încearcă să ne facă să înțelegem că Dumnezeu ne-a făcut o parte din Fiul Său.

Numele lui Dumnezeu este dragoste, iar Dumnezeu este plin de har. Este felul Lui de a fi acela de a face ce este cel mai bun pentru cei mai răi; aceasta este natura harului. Dumnezeu nostru ne-a așezat într-un loc infinit de înalt; ne-a făcut părtași de chiar viața propriului Său Fiu, și aceasta este identitatea noastră. Avem nevoie să credem această realitate pentru a fi capabili de a o experimenta.

Așadar, data viitoare când veți merge la muncă, va fi Hristos care va merge acolo. Când veți reveni acasă la soț sau soție, pe Hristos Îl vor saluta atunci când veți intra pe ușă. Iar când Satan va încerca să vă ispitească, va avea de-a face cu Hristos. Înțelegându-ne identitatea, este o sursă de putere, pentru că realitatea este că noi suntem o parte din existența Fiului lui Dumnezeu. Dacă Biblia nu ar fi afirmat aceasta, nu aș fi îndrăznit niciodată să rostesc așa ceva. Dar atunci când Dumnezeu spune că așa este, eu trebuie să cred și să afirm aceasta.

Mă rog ca și voi credeți!

Miezul profeției

David Clayton, Martie 2007

Profeția a fost prima mea dragoste. Când am devenit creștin, asta este tot ceea ce am studiat zi și noapte, timp de mai mulți ani. Am obținut o copie a lucrării „Daniel și Apocalipsa” de Uriah Smith, pe care am devorat-o. După câțiva ani, am realizat faptul că lucrarea nu era desăvârșită și că existau interpretări acolo care nu erau 100% conforme cu realitatea. Însă această lucrare mi-a oferit o temelie bună pentru a înțelege profețiile din Daniel și Apocalipsa.

De atunci am învățat mult mai mult, iar perspectiva mea asupra profeției s-a lărgit. Am învățat despre diferitele metode convenționale de a aborda profeția, dar sunt convins că Dumnezeu nu este limitat de granițele impuse de oameni. Resping ideea de a limita studiul Cuvântului lui Dumnezeu prin termenii raționamentului omenesc.

Nu cu mult timp în urmă, am descoperit o perspectivă pentru studiul profeției care ar putea fi singurul mijloc folositor pe care l-am întâlnit în ceea ce privește abordarea profeției. Care este? Pur și simplu acesta:

Singurul scop al **tuturor** profețiilor este de a-L descoperi pe Hristos și de a-i conduce pe oameni la o legătură cu El. Este posibil să nu sune a o idee prea revoluționară, dar adevărul este că majoritatea studiilor profeției pe care le-am întâlnit aveau ca scop descoperirea viitorului. Mulți pot mărturisi cu gura că Hristos este scopul profeției, dar în realitate accentul se pune mereu pe prevestirea evenimentelor din viitor.

Există câteva locuri din Biblie care clarifică faptul că Hristos este întregul scop al profeției. 2 Petru 1:19

afirmă: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre”.

Vedeți? Scopul profeției este ca luceafărul de dimineață (Hristos) să răsară în inimile noastre. Ea strălucește asemenea unei lumini până când acest scop este împlinit.

Ioan 13:19 spune: „Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca, atunci când se va întâmpla, să credeți că Eu sunt”.

Este interesant faptul că eu am citat de atât de multe ori acest verset, lăsând de-o parte ultimele 3 cuvinte! Nu am făcut-o intenționat, dar adevărul este că înțelegerea personală afectează adesea modul în care înțelegem lucrurile, motiv pentru care așa îmi aminteam eu versetul. „Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca, atunci când se va întâmpla, să credeți...”! Eu înțelegeam că aici se afirmă că scopul profeției era acela de a produce credință în cuvânt, atunci când cuvântul se va împlini. Dar, în realitate, versetul spune clar că motivul pentru care Hristos a prezis viitorul a fost ca apostolii să creadă că El este Acela.

De fapt, majoritatea versetelor pe care le folosim pentru a evidenția profeția, afirmă acest adevăr că Isus este scopul profeției:

„Descoperirea lui Isus Hristos pe care le-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan”. (Apocalipsa 1:1).

Acest verset ar putea fi interpretat a însemna „descoperirea **dată** de Isus Hristos”. Însă ar putea însemna foarte bine și „descoperirea **despre** Isus Hristos”. Eu cred că cea de-a doua interpretare este cea corectă, iar în momentul în care vom studia Apocalipsa din această perspectivă, sunt convins că fragmente care ne-au nedumerit se vor deschide înțelegerii noastre, iar unele dintre pasajele despre care credeam că le înțelegem, vor căpăta un cu totul alt înțeles.

„Și m-am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te! (Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei)”. (Apocalipsa 19:10).

Acest pasaj este unul din favoritele adventiștilor de ziua a șaptea. Este textul folosit pentru a dovedi că poporul lui Dumnezeu din ultimele zile va avea darul profeției, de obicei aplicat scrierilor lui Ellen White. Dar un adevăr foarte important din acest text este faptul că scopul spiritului profeției este acela de a mărturisi despre Isus!

De fapt, nu numai darul profeției, dar Biblia afirmă că scopul tuturor darurilor spirituale este ca noi să ajungem la măsura staturii plinătății lui Hristos.

„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”. (Efeseni 4:11-13).

Câteva principii fundamentale ale planului de mântuire

David Clayton, Ianuarie 2007

Ce este Evanghelia?

1. Evanghelia este că toată omenirea este binecuvântată într-Un singur Om (Galateni 3:18; Ioan 3:16).
2. Vestea cea bună este că Unul singur face tot ceea ce este necesar pentru mântuirea tuturor celorlalți, motiv pentru care **noi** nu trebuie să mai facem lucrurile respective! Noi trebuie numai să le primim crezându-le. Cât de minunat este să ți se dea totul, singurul lucru care se cere fiind să crezi că asta este adevărat!
3. Noi primim mântuirea; nu o producem. Este un pachet care ne este dat. Iar numele acestui pachet este Isus Hristos. Toate lucrurile de care avem nevoie sunt deja în acel pachet, așteptând numai să fie experimentate prin credință. Când Îl avem pe Hristos, avem deja toate lucrurile (1 Corinteni 3:12-13).

Care este problema omului?

4. Toți oamenii sunt născuți condamnați (Romani 5:18; Ioan 3:3) Omul este născut într-o stare pierdută.
5. Păcatul lui Adam a condamnat întreaga rasă umană la moarte, nu pentru că eram vinovați, ci pentru că nu eram potriviți pentru viață (Romani 5:12, 19).

6. Păcatul lui Adam a făcut ca noi să moștenim o natură păcătoasă, și anume, un trup degenerat și o minte coruptă (Romani 7:14-19). Natura coruptă și păcătoasă a acestei minți ne califică pentru moarte (Romani 8:7, 8).

7. Trupurile noastre păcătoase nu reprezintă principala problemă. Problema este mintea carnală cu care suntem născuți. (Marcu 7:21-23). Aceasta este cea care ne condamnă ca păcătoși prin natură. Isus a fost născut cu trupul nostru degenerat, dar nu cu mintea noastră carnală.

8. Această minte păcătoasă produce mereu fapte păcătoase (Romani 8:7). Faptele păcătoase reprezintă rezultatul adevărului că noi suntem păcătoși prin natură (adică avem o minte carnală), și nu motivul pentru care devenim păcătoși.

9. Marea nevoie a omului este schimbarea naturii, și nu schimbarea faptelor (Ezechiel 36:26, 27). Evident, atunci când natura este schimbată, faptele vor fi schimbate în mod natural.

Ce este păcatul?

10. Păcatul este călcarea legii (1 Ioan 3:4).

11. Păcatul mai este descris în Biblie ca fiind mai mult decât o acțiune. Este prezentat de asemenea ca o putere irezistibilă din omul carnal (Ioan 8:34; Romani 7:17, 18) sau ca o stare, pentru că însăși natura omului carnal este opusă lui Dumnezeu și legii Sale.

12. Rădăcina și sursa tuturor acțiunilor păcătoase este despărțirea de Dumnezeu (Ioan 15:15). Sursa acestei despărțiri este alegerea de a îngădui sinelui să domnească, și nu lui Dumnezeu.

Ce este neprihănirea?

13. Neprihănirea este o stare, o calitate a naturii care există inerent numai în Dumnezeu (Matei 19:17; Apocalipsa 15:4; Romani 3:22).

14. În mod fundamental, neprihănirea nu este ceva ce o persoană face. Nu este o acțiune sau o serie de fapte (Isaia 64:6; Romani 3:20).

15. Faptele neprihănite apar atunci când o persoană este neprihănită (1 Ioan 3:9). Ele nu fac acea persoană să fie neprihănită, ci descoperă că ea este neprihănită (Galateni 5:22, 23) pentru că Cel neprihănit (Hristos) locuiește în el (Romani 8:10, 11).

16. Faptele neprihănite sunt mereu în exclusivitate și în totalitate lucrarea lui Dumnezeu (Ioan 15:5; Romani 7:18; 1 Tesaloniceni 5:23, 24).

17. Dumnezeu nu devine bun prin faptul că face binele. El este bun pentru că El este bun. Aceași regulă este adevărată și în cazul celor ce sunt în Hristos.

Cum pot să devin neprihănit?

18. Neprihănirea este un dar de la Dumnezeu care este dat tuturor oamenilor în Hristos Isus (Romani 3:22; 2 Corinteni 5:21).

19. Acest dar este primit numai prin credință (Romani 4:16; Efeseni 2:8).

20. Tot ceea ce are nevoie omul, fie că este vorba despre iertare, îndreptățire, sfințire, etc., toate sunt deja oferite întregii omeniri în Hristos (Efeseni 1:3, 7, 11; Coloseni 2:9, 10). Aceste lucruri aparțin fiecărui om, dar este nevoie ca ele să fie acceptate și primite personal prin credința în Hristos. (2 Corinteni 5:19; Romani 5:10).

21. Neprihănirea ca dar complet include atât sfințirea, cât și îndreptățirea (1 Corinteni 6:11).

22. Lucrarea omului nu contribuie cu absolut nimic nici la îndreptățire, nici la sfințire. Ambele sunt pe deplin daruri ale harului lui Dumnezeu în Hristos. Însă, creșterea în Hristos (care este uneori numită sfințire) este un proces pe care îl realizează Dumnezeu împreună cu cooperarea continuă a omului. Acest proces continuă pe tot parcursul vieții creștinului, fie că este vorba despre 2 sau 969 de ani.

23. Atunci când o persoană are credința biblică în Hristos, aceasta înseamnă că el a devenit o parte din chiar viața și existența lui Hristos, căci spiritul său este unit cu spiritul lui Hristos (1 Corinteni 6:17; Galateni 3:26, 29; Romani 8:9; Efeseni 5:30).

24. Această legătură cu Hristos reprezintă cheia către tot ceea ce înseamnă creștinism. Datorită faptului că suntem uniți cu Hristos și suntem o parte din existența Sa, tot ceea ce El este, suntem și noi, și tot ceea ce El are, ne aparține și nouă. Noi suntem acceptați „în Cel preaiubit” (1 Corinteni 3:21-23; Efeseni 1:6).

25. Aceasta nu este o teorie. Aceasta este realitatea care devine experiența noastră în clipa în care credem. Acest lucru înseamnă că fiecare binecuvântare pe care Dumnezeu o oferă (inclusiv darul Spiritului Sfânt) ne aparține și trebuie primită, nu printr-un efort greu, ci pur și simplu prin credință (Galateni 3:2, 5). Această experiență ne este disponibilă în orice clipă pentru că toate aceste lucruri îi aparțin deja lui Hristos. Este imposibil să ne fie refuzate pentru că noi suntem o parte din Hristos (Romani 8:32).

26. Această legătură cu Hristos este ceea ce produce armonia desăvârșită cu legea, nu datorită eforturilor noastre, ci datorită faptului că Hristos este Cel care trăiește, iar Hristos nu este slujitorul păcatului (Filipeni 2:18;

Romani 8:2-4).

Predarea

27. Locul omului în întregul plan este de a se supune sau de a se preda lui Hristos, să aleagă să-L lase pe Hristos să trăiască în locul sinelui (Romani 6:1-18; Luca 14:26, 27). Această predare, descrisă uneori, în Scriptură, ca o moarte, este rezultatul credinței în Hristos. Adevărata credință recunoaște că numai Hristos este potrivit și capabil de a trăi, motiv pentru care predarea necondiționată și deplină este rezultatul logic.

Efort omenesc?

28. Aceasta ne conduce la concluzia că eforturile noastre trebuie să fie îndreptate în direcția de a obține credința și de a menține această credință în Hristos (1 Timotei 6:12). Atunci când Hristos trăiește în noi, El va învinge păcatul din noi (Romani 8:3). Atunci când avem o luptă cu păcatul, aceasta se datorează faptului că noi suntem încă în viață, iar Hristos nu are controlul (Romani 6:7).

Neprihănirea imediată?

29. Acest concept prezintă viața creștină ca pe o totală și imediată schimbare (2 Corinteni 5:17; 1 Ioan 3:19), și nu ca pe o schimbare graduală care are loc prin lupte grele. Ideea este că ceea ce avem nevoie este un singur act de predare în care aleg ca Hristos să trăiască, nu eu (Romani 6:6; Luca 14:33). Viața mea în Hristos este menținută de această poziție (Galateni 5:16; Coloseni 2:6). Aceasta este ceea ce înseamnă moartea sinelui. Eu nu cred că trebuie să fac multe alegeri personale atunci când am ales ca Hristos să trăiască în locul meu. Așadar, jugul este „ușor” căci lui Hristos nu Îi este greu să biruiască păcatul.

30. În Hristos, natura devine bună **imediat**. Hristos este Cel care trăiește, și nu eu (Galateni 2:20). Însă, cel care este în Hristos poate trăi viața lui Hristos în armonie cu înțelegerea pe care o are. Hristos nu răpește voința omului și nici nu-i oferă în mod supranatural o cunoștință desăvârșită. Suntem încă educați de cuvântul lui Dumnezeu. Așadar, în timp ce o persoană poate avea natura desăvârșită (mintea lui Hristos), poate fi în același timp un bebeluș în faptul că are încă nevoie să învețe voia lui Dumnezeu (1 Petru 2:2). Drept rezultat, el poate, spre exemplu, să venereze încă duminica. Însă acest lucru nu este privit de Dumnezeu ca fiind păcat (Ioan 9:41) datorită faptului că natura lui este în desăvârșită armonie cu cea a lui Dumnezeu, chiar dacă persoana nu este în mod desăvârșit educată.

31. Am putea înțelege mai bine acest concept dacă luăm în considerație faptul că, atunci când Isus avea 4 ani, supunerea Sa față de Dumnezeu era desăvârșită, dar numai în măsura în care El înțelegea voia lui Dumnezeu (Luca 2:52). Natura Sa dorea numai să Se supună, dar Se putea supune numai în armonie cu lumina pe care o avea. Atunci când a ajuns la vârsta de 20 de ani, faptele și stilul Lui de viață reprezentau o mai desăvârșită revelație a caracterului lui Dumnezeu decât atunci când avea numai 4 ani; dar la fiecare pas, El a fost desăvârșit pentru că natura Lui era desăvârșită.

Împărăția lui Dumnezeu

– prima parte –

Ardeiaș Vlad, Mai 2011

Când eram copil, îmi plăcea foarte mult să citesc și să ascult povești cu și despre împărați, prinți, împărățiile lor și aventurile care caracterizau mereu viețile acestora. De la Harap-alb și Împăratul Roș, până la D'Artagnan și aventurile sale, împreună cu cei trei mușchetari din perioada regelui Ludovic al XIII-lea, toate aceste personaje mi-au modelat imaginația și gândirea în ceea ce privește împărățiile și modul în care ele au ființat.

Când am început să citesc Scriptura și am auzit pentru prima dată despre „Împărăția lui Dumnezeu”, fiind puternic influențat de conținutul lecturilor din copilărie, am trecut imediat acest concept la categoria „simboluri biblice” și nu i-am acordat prea mare importanță până recent, când am descoperit că greșisem.

Adevărul prezent din timpul lui Ioan Botezătorul

Lucrarea lui Dumnezeu, la fiecare stadiu de derulare, a avut un adevăr prezent care exprima gândul lui Dumnezeu pentru momentul respectiv, planul Lui cu toți cei ce doreau să-L urmeze. Fie că a fost vorba despre

„Ieși din țara ta” (Geneza 12:1) sau despre „*acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel*” (Exodul 3:10), despre cum „*le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui*” (Fapte 1:4), despre avertizarea „*A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! ... Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu*” (Apocalipsa 18:2, 4), Dumnezeu a trimis mereu soliile Sale potrivit cursului evenimentelor dincolo de cele văzute de ochiul omenesc.

Ne-am fi așteptat ca centrul soliei lui Ioan Botezătorul, primele sale cuvinte să fie „*Pocățiți-vă, căci venirea lui Mesia este aproape*”. Însă, atunci când mulțimile au început să-l caute în pustiu, Ioan le-a spus: „*Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape*”. (Matei 3:2).

După ce a venit din pustiu unde a fost ispitit, nici Isus nu a pomenit nimic despre identitatea Sa ca solie prezentă, ci „*a început să propovăduiască, și să zică*” (Matei 4:17): „**S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape.**” (Marcu 1:15).

De asemenea, când i-a trimis pe ucenici să ducă Evanghelia, vestea cea bună înainte de moartea Sa, Isus nu le-a spus să mărturisească despre identitatea Lui, așa cum poate atâta ei, cât și noi ne-am fi așteptat. Nu; ci El le-a zis: „*Și pe drum, propovăduiți, și ziceți: Împărăția cerurilor este aproape!*” (Matei 10:7).

Așadar, un mare eveniment era foarte aproape de a se împlini, și anume venirea Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta a fost Evanghelia sau vestea cea bună pe care Isus a adus-o. Însă, pentru a înțelege despre ce era vorba trebuie să mergem și mai înapoi în timp.

Instituirea Împărăției

În decurs de șase zile, Împărăția lui Dumnezeu s-a mărit cu încă o planetă. Dincolo de perfecțiunea și frumusețea fiecărui detaliu al acestei noi creații, această planetă a atras atenția tuturor ființelor din univers datorită celui ce avea să fie guvernatorul ei: o ființă făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Geneza 1:26). Omului i-au fost adresate aceste cuvinte: „*Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ*” (Geneza 1:28), iar David, rememorând același eveniment, scria despre om: „*L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor*”. (Psalmul 8:5-8).

Cu alte cuvinte, omul avea autoritate divină, deplină asupra întregii planete: atât asupra viețuitoarelor, cât și asupra naturii însăși. Dacă omul ar fi poruncit unui cal, unei bacterii sau unei furtuni (cu toate că mă îndoiesc că ultimele două existau în acel mediu), acestea s-ar fi supus imediat.

Vă rog să observați, de asemenea, că această autoritate i-a fost dată omului necondiționat. Dumnezeu nu a spus: „*Stăpâniți peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ numai dacă vă veți supune Mie. În caz de nesupunere, autoritatea Îmi va reveni Mie*”. Dumnezeu a oferit această autoritate omului, iar acest dar a fost făcut pentru eternitate.

Pierderea stăpânirii

Omul face însă o alegere greșită: Îl părăsește pe Dumnezeu, Izvorul Vieții, și alege să urmeze o altă cale, clădită pe principii cu totul diferite, cedând astfel toate drepturile pe care le primise, uzurpatorului. Fără săbii și vărsare de sânge, Satan câștigă prin minciună prima luptă din cadrul marelui război care tocmai începuse pe planeta nou creată.

Ulterior, îl găsim ca reprezentant al planetei chiar în fața tronului universului. În răspunsul pe care i-l dă lui Dumnezeu, Satan afirmă că pe planeta „Pământ” el se plimbă (Iov 1:6, 7), nimic nu-l împiedică, prezentându-se ca stăpân absolut.

Chiar și în cadrul dialogului cu Isus, Satan afirmă că „*toate împărățiile pământului ... toată stăpânirea și slava acestor împărății*” (Luca 4:6) îi aparțin și, ca dovadă, el reamintește evenimentul din Eden: „*căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc*” (Luca 4:6). Știm cu toții că el este „*tatăl minciunii*” (Ioan 8:44), dar de data aceasta a spus adevărul pentru că era în avantajul lui, iar Isus nu numai că nu l-a contrazis, dar l-a și recunoscut ca fiind „*stăpânitorul lumii acesteia*”. (Ioan 14:30).

Din momentul pierderii suveranității, planeta nu a mai ascultat de voința omului. Totul s-a întors împotriva sa, căci noul stăpân era chiar dușmanul lui de moarte.

Făgăduința unui Eliberator

Dumnezeu a avertizat însă că războiul nu era pierdut, ci numai prima confruntare. Cu toate că omul era acum

prizonierul propriei sale naturi, a acelei firi pământești care nu se supune lui Dumnezeu și nici nu o poate face (Romani 8:7), Dumnezeu a promis că „din femeie” (Galateni 4:4) se va naște un Eliberator, unul care „va zdrobi capul” (Geneza 3:15) noului stăpân.

El a constituit speranța, nădejdea și așteptarea tuturor credincioșilor, începând de la poarta Edenului, și de asemenea Sursa vieții nu numai pentru ei, dar și pentru toți locuitorii planetei. Despre El, profeția a oferit următoarele detalii:

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; iar Numele Lui va fi: „Sfetic Minunat, Dumnezeu tare, Părintele veșnic, Prințul păcii.” (Isaia 9:6 KJV).

Așadar, un Copil „născut din femeie” (Galateni 4:4), Unul care „a fost deopotrivă părtaș ... sângelui și cărnii” (Evrei 2:14), Unul dintre noi care să câștige înapoi Împărăția;

Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, Singurul care este „întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3) și astfel, Singurul care putea să stea în locul nostru, despărțit de Dumnezeu, și să-L aleagă totuși pe Dumnezeu;

Cel care, după și prin această experiență, avea să devină un „Sfetic Minunat”, „unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi” și care astfel are „milă de slăbiciunile noastre” (Evrei 4:15);

Cel care, după și prin această experiență, S-a dovedit a fi un „Dumnezeu tare”, demonstrând în fața întregului univers temeinicia caracterului dragostei Sale;

Cel care, după și prin această experiență, avea să devină „al doilea Adam” (1 Corinteni 15:45), „Părintele veșnic” al tuturor celor ce urmau să se nască din nou din El pentru a primi acea viață în care divinul și umanul au fost din reunite;

Cel care, după și prin această experiență, avea să pună capăt unui conflict început cu multe mii de ani în urmă, „Prințul păcii”;

Acesta urma să ne fie „dat” (Isaia 9:6; Ioan 3:16), iar făgăduința era că „domnia va fi pe umărul Lui”; cu alte cuvinte, El va recâștiga autoritatea pierdută de primul Adam. Totul fusese deja stabilit cu mult timp înainte de prima rostire a acestei promisiuni în grădina Edenului. Acesta este motivul pentru care magii căutau pe „Împăratul de curând născut” (Matei 2:2).

Făgăduința împlinită

Cel a Cărui „Împărăție nu va avea sfârșit” (Luca 1:30) așa cum i-a spus îngerul Mariei, Și-a început lucrarea publică pe acest pământ stăpânit de Satan cu următorul anunț: „**S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape**” (Marcu 1:15).

Iudeii însă aveau o idee foarte greșită referitor la natura acestei împărății. Orbiți de mândria națională și denominațională, ei nu studiau pasajele Scripturii în care era descrisă lucrarea lui Mesia pe pământ (ca de exemplu capitolul 53 din Isaia), ci aplicau descrierea celei de-a doua veniri a Lui pe pământ și evenimentele care urmau, primei Sale veniri, încurcând astfel totul. Această idee atât de înrădăcinată în mințile lor a constituit unul dintre motivele pentru care majoritatea dintre ei nu L-au recunoscut.

Astfel, scandalizați de acest anunț repetat al apropiatei veniri a Împărăției lui Dumnezeu, „Fariseii au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu”. (Luca 17:20). De la începutul lucrării lui Ioan Botezătorul au auzit acest avertisment și erau nerăbdători să afle ceasul în care evenimentul îndelung anunțat se presupunea că se va petrece.

Isus însă le atrage atenția că discuția începe din cu totul alt punct, și anume, natura Împărăției lui Dumnezeu: „Drept răspuns, El le-a zis: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici sau: „Uite-o acolo! Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17:20). Pierderea Împărăției lui Dumnezeu s-a produs nu datorită unor schimbări din natură, din afara omului, ci datorită unei schimbări dinăuntrul său, și anume, prin despărțirea omului de Dumnezeu și acceptarea unui alt conducător. Schimbările exterioare nu au fost decât consecințele inevitabile ale înlocuirii Suveranului cu un uzurpator.

Dacă Împărăția lui Dumnezeu urma să fie restaurată, lucrarea aceasta avea să înceapă din același punct: inima omului, acel sanctuar lăuntric care fusese pângărit de tot felul de spirite rele și care avea nevoie de a fi curățat și umplut din nou de „shekina”, prezența lui Dumnezeu prin Spiritul Său: „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14:17).

Astfel, Isus ne oferă un detaliu foarte valoros referitor la împlinirea soliei pe care Ioan, El Însuși și ucenicii au dus-o în toți acei ani: atunci când Împărăția lui Dumnezeu va veni, schimbarea extraordinară pe care aceasta o va produce nu va ține atât de exterior, de ceea ce „izbește privirile”, nu va fi o schimbare care să țină de un anumit teritoriu, de un anume perimetru fizic, de o țară sau de o clădire astfel încât să se poată spune „Uite-o aici sau: „Uite-o acolo!”, ci acea transformare extraordinară se va produce înăuntrul oamenilor.

Lupta de cucerire

Așadar, lupta de recucerire a Împărăției pierdute de Adam a început odată cu debutul lucrării publice a lui Isus,

acea luptă care a avut ca rezultat zdrobirea capului șarpelui, a poziției lui de stăpânitor, pe de o parte, și zdrobirea călcâiului lui Hristos pe de altă parte. Manifestul lui Isus, declarația Lui de intenție a fost următoarea: „*Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului*” (1 Ioan 3:8). Toate lucrările lui Satan urmau să fie distruse, iar domeniul pierdut urma să fie recâștigat.

În fața manifestării autorității indiscutabile a lui Isus, fariseii nu au mai avut decât o singură explicație: „*Omul acesta nu scoate dracii decât cu Beelzebul, domnul dracilor!*” (Matei 12:24). Cu alte cuvinte, ei spuneau că puterea și autoritatea care se manifestau în Isus nu erau superioare lui Satan, ci era de fapt numai lucrarea lui Satan de a-i înșela pe oameni.

Isus face însă apel la rațiune: „*Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși, este pustită; și orice cetate sau casă, dezbinată împotriva ei însăși, nu poate dăinui. Dacă Satan scoate afară pe Satan, este dezbinat; deci, cum poate dăinui împărăția lui?*” (Matei 12:25, 26). Dacă acuzația fariseilor ar fi fost adevărată, asta însemna că Satan se pocăise, căci demonii erau îngroziți și implorau milă la vederea puterii cu care erau confrunțați.

Dar dacă acuzația fariseilor nu era adevărată, ceea ce ei vedeau nu era decât revenirea Împărăției lui Dumnezeu cu autoritatea lui Dumnezeu: „*Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi*” (Matei 12:28).

În sfârșit, după 4000 de ani, pe scena lumii apăruse un Om care era unit cu Dumnezeu, un Om în care Dumnezeu îl putea confrunța pe Satan. Acest Om avea așadar autoritatea necesară de a alege din nou, asemenea lui Adam, iar prin alegerea Lui l-a lăsat pe Satan fără puterea pe care o uzurpase de la vechiul stăpân: „*Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare, și să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa*”. (Matei 12:29).

Chiar atunci se decidea soarta omenirii. Un nou Adam Se născuse pentru a-l confrunța pe nemilosul stăpân, iar confruntarea se desfășura în chiar teritoriile ocupate, inimile oamenilor: „*Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară*” (Ioan 12:31).

Atunci când cei 70 de ucenici s-au întors la Isus după ce duseseră vestea cea bună a revenirii iminente a împărăției lui Dumnezeu, ei au exclamat cu uimire: „*Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău*”. (Luca 10:17). Cu alte cuvinte, puterea care le fusese dată acum oamenilor era mai mare decât cea a „*stăpânitorului lumii acesteia*”, iar Isus dă explicații cu privire la cum a fost posibil așa ceva, ce s-a întâmplat în lumea nevăzută pentru ca în cea văzută lucrurile să capete o astfel de întorsătură: „*Am văzut pe Satan căzând ca un fulger din cer*” (Luca 10:18), iar consecința acestui fapt a fost următoarea: „*Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma*” (Luca 10:19).

Să ne oprim pentru câteva clipe și să ne întrebăm: este aceasta realitatea? Este adevărat că oamenilor le-a fost oferită o asemenea autoritate? Și dacă Isus nu minte, care sunt implicațiile cuvintelor Sale în viața mea? Sau care ar trebui să fie? Credința în acest adevăr care este prezent de 2000 de ani, în această realitate, schimbă dramatic perspectiva pe care o avem asupra vieții și a tuturor elementelor care o compun. Acum începem să înțelegem mai bine care este motivul pentru care aceasta a fost solia centrală în timpul vieții Domnului Isus. De îndată ce perdeaua iluziei creată de Satan este dată la o parte de Realitatea făurită de viața lui Isus, vrăjmașul se transformă într-o clipă dintr-un leu fioros, puternic și de temut, într-un cățeluș care latră printre picioarele celui care este în Hristos.

Mai multe detalii despre implicațiile acestui adevăr uimitor și despre modul în care putem astăzi intra în această împărăție, în numărul viitor al revistei „Divina Vindecare”.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

– 5 –

G.C. Bevington

Sapte săptămâni pentru salvarea a două persoane

Cu o altă ocazie în care susțineam o întâlnire în Cincinnati, mi s-a spus despre o soră care nu putea să participe, deoarece nu se putea ridica din pat. Am mers pentru a mă ruga pentru ea și curând am observat că ceva mă împiedica, dar nu știam ce. Am vrut să aflu care era problema așa cum este scris în Daniel 10, așa că am mers în hambar și apoi în pădure. Ea mai fusese vindecată prin rugăciune. După 48 de ore, Dumnezeu mi-a arătat că ea nu

mărturisise niciodată celorlalți despre vindecarea ei, așa că am revenit și i-am amintit de neglijența ei. După un timp, ea a spus: „Frate Bevington, cine ți-a spus că nu am mărturisit niciodată despre aceasta? Oricine ți-a spus, te-a mințit”. Am spus: „Soră, nu ai mărturisit niciodată despre această experiență aici, în această biserică unde ești atât de bine cunoscută”. „Ei bine, nu, nu aici, dar am mărturisit o dată într-o întâlnire în aer liber din Cincinnati”. „Da”, am răspuns, „nu ai avut nici o problemă s-o faci acolo, unde nu te cunoșteau oamenii; aceasta nu a presupus nici un sacrificiu, nici un pericol ca degetul cuiva să fie îndreptat spre tine”. Am spus: „Soră, ai fost prea lașă pentru a spune aici ceea ce a făcut Dumnezeu pentru tine, iar Isus spune că ,oricui îi va fi rușine de Mine și de cuvintele Mele, de el Fiul omului îi va fi rușine””. Ea mi-a zis: „Aș vrea să știu cine ți-a spus toate acestea”. Am spus „Dumnezeu mi-a spus în pădure”. „Da, este adevărat și, frate Bevington, îi vei cere lui Dumnezeu să mă ierte?” Am spus: „Dacă Îl vei putea convinge pe Dumnezeu că te vei ridica aici, între acești batjocoritori, și vei mărturisi, cred că El te va vindeca; dar va trebui să-L convingi pe El, ceea ce înseamnă mult. Pe mine m-ai putea convinge ușor, dar aici nu ai de-a face cu Bevington, ci cu Dumnezeu, cu Iehova care le vede pe toate. Lui Dumnezeu nu-i plac lașii”.

Așa că am plecat în pădure. Am rămas acolo vreme de 6 ore, după care am revenit, dar nu în casă, ci am plecat la 5 km depărtare, la o altă întâlnire, în timp ce ea trecea printr-o perioadă foarte grea. Acolo am participat la o întâlnire care a durat 14 zile în cadrul căreia câteva persoane L-au găsit pe Domnul și două au fost vindecate. Ea a auzit unde eram și a trimis pe cineva să mă cheme. Am mers, iar ea mi-a spus: „Sunt în mare necaz. I-am spus Domnului că voi mărturisi aici, în această biserică”. Am spus: „Cred că El știe că minți, ca data trecută”, apoi mi-am luat pălăria și am plecat în pădure. Am rămas acolo 4 zile, căci doream foarte mult ca ea să ajungă în punctul în care Dumnezeu putea să aibă o asemenea încredere în ea încât să o vindece, căci ea avea talente pe care Dumnezeu le putea folosi dacă s-ar fi predat. Ei bine, ea nu știa ce făceam eu, și aproape că ajunsese la concluzia că ceva nu era în regulă cu ce-i spusese eu. Dar eu eram pe deal, sub un stejar mare, rugându-L pe Dumnezeu s-o trezească și să o aducă în poziția în care El dorea ca ea să fie; iar Dumnezeu lucra. În ce-a de-a cincina după-amiază, Domnul mi-a spus: „Mergi la ea acum”. Și am mers.

Ce mi-au văzut ochii! Plânse timp de 48 de ore. Când am bătut la ușă, i-am auzit glasul printre suspine: „Intră!”. Când am intrat, ea a izbucnit: „Oh, ce bine că ai venit! Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciune. Iartă-mă că am fost atât de împotrivoare față de tine și că am spus atât de multe lucruri rele despre tine. Oh, îmi pare atât de rău, căci nu am știut niciodată că sunt atât de rea”. Ei bine, pentru asta petrecusem acele ore în pădure, iar acea inimă mândră se supusese. Vedeti, ea nu cunoscuse niciodată nimic mai mult decât o religie formalistă. Eram convins pe deplin că ea nu primise niciodată Duhul Sfânt; pentru că mi-a fost mereu greu să cred că o persoană ar putea pierde reînnoirea, dar să mențină sfințirea. Așa că am știut că ea căzuse de la credință, dar am considerat că nu este înțelept să-i spun atunci.

Ea a spus: „Frate Bevington, am pierdut sfințirea, pentru dacă aș fi fost sfințită, nu aș fi simțit niciodată astfel față de tine”. Într-un astfel de caz este nevoie de înțelepciune și sunt convins de faptul că dacă i-aș fi spus „Soră, tu ai căzut de la credință”, nu ar fi acceptat niciodată asta. Așa că am mers în pădure și L-am rugat pe Dumnezeu pentru ea, căci El știe mai bine decât mine ce să facă în astfel de situații de urgență. Am petrecut 5 ore în hambar după ce am coborât de pe deal, și am plâns: „Oh, Doamne, nu o lăsa să fie amăgită”. Acele 5 ore de luptă din hambar au determinat ca razele X să-și facă efectul, iar ea a spus: „Frate Bevington, sunt sigură că vei fi foarte surprins de ceea ce-ți voi spune, dar simt că trebuie să-ți spun. Eu am căzut de la credință; așa că să nu te rogi pentru mine ca să fiu sfințită, ci să fiu recuperată”. Așa că este evident faptul că în 9 din 10 cazuri noi eșuăm acolo unde Dumnezeu poate câștiga. În 3 ore a fost recuperată și a fost atât de fericită și a spus: „Mă întreb, frate, dacă nu cumva am fost sfințită chiar acum când am fost recuperată; mă simt atât de fericită”. Am întrebat-o: „Ai văzut pe cineva care să fi fost sfințit atunci când a fost reînnoit?”. „Dar sunt atât de fericită”. Am spus: „Trebuie să fii fericită. O femeie care este atât de rea încât să trântescă ușa în fața unui prieten atât de bun cum este Isus și să-L trateze cum L-ai tratat tu, iar El să te ierte pentru acest comportament, să te îmbrățișeze cu dragoste și să-ți redea bucuria pierdută, trebuie să fie într-adevăr o persoană foarte fericită”. Ea a spus: „Cred că ai dreptate; acum ne putem ruga pentru vindecarea mea?”. „Cartea spune: ‚Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui’. Ai tu acum neprihănirea Lui, fiind numai reînnoită?” „Ei bine, nu cred; dar ce trebuie să fac?” Am spus: „Nu vrei să fii sfințită?”. „Cu siguranță că da”. „Atunci, de ce să nu ne rugăm pentru sfințire?” „M-am gândit că după ce voi fi vindecată, mă voi putea ruga mai bine și voi abține biruința”. „Ei bine, trebuie să lămurești această chestiune numai pe baza Cuvântului.” Mi-am luat pălăria și am plecat. Trecuseră deja 7 zile de când nu mâncasem nimic. Am mers la bucătărie și i-am spus fiicei ei că-mi era foame. Ea mi-a pregătit de mâncare și am mâncat bine. Mai aveau o fetiță de 7 ani care m-a văzut în bucătărie. A mers în camera mamei ei și i-a spus ce am povestit despre fetița din Cincinnati. Mama i-a spus: „Roagă-l să vină aici”, căci ea nu știa ce gândeam. Atunci a spus: „Nu mai am resentimente față de tine; crezi că Isus mă va vindeca?”. Am răspuns: „Este posibil, după ce vei primi Duhul Sfânt”. Ei bine, a oftat adânc și a spus: „Vreau Duhul Sfânt”. Așa că am mers să mă rog. Era ora 16:00 și am rămas acolo 4 nopți și 3 zile, prinzându-mă de Dumnezeu pentru ca ea să se predea. Nici unul dintre noi nu ne-am atins de mâncare în această perioadă. Iar Dumnezeu a răspuns, căci ea era cea mai moartă persoană vie pe care

o văzusem vreodată. Soțul ei nu era mântuit, dar credea cu tărie în sfințire și m-a încurajat tot timpul. Era de asemenea un susținător înfocat al vindecării divine, căci mi-a spus de câteva ori că, dacă o vom putea aduce în punctul în care Dumnezeu să poată lucra pentru ea, atunci El o va vindeca. Așa că în această a patra dimineață, s-a dat jos din pat. Nimeni nu era treaz decât fiica ei, iar mama a început să strige: „Sfințită și vindecată!” și „Oh, de data aceasta este real!” Am revăzut-o de două ori după aceea, și am observat că era cu totul altă femeie.

Soțul ei dorea ca eu să mai rămân încă o zi, așa că am mers în hambar, dar eram oarecum obosit; și acolo m-am rugat pentru el. Am revenit la 15:30, iar el era într-unul dintre staule, rugându-se ca un bun creștin. Ei bine, asta am făcut în acele săptămâni, iar rezultatul a fost minunat: la ora 22:30 s-a prins și el de Dumnezeu. L-am ascultat la întâlnirea de la Cincinnati cum a adus o dovadă de netăgăduit a lucrurilor pe care le susținuse atât de mult timp.

Așadar, ascultați: este ceva prea greu pentru Dumnezeu? Nu ne putem noi permite să fim greșit înțeleși, vorbiți pe la spate, greșit interpretați și deseori izgoniți dacă prin toate acestea, Dumnezeu poate aduce la Sine oameni? Nu este necesar să înțelegem noi toate motivele, dar este datoria noastră să insistăm la Dumnezeu.

Pentru că nu eram pe deplin satisfăcut cu starea acestei femei, am continuat să insist la Dumnezeu și, pe măsură ce timpul a trecut, El a adus câteva descoperiri care au clarificat situația, iar eu m-am putut încrede în El pentru o călăuzire viitoare, iar El a făcut aceste descoperiri chiar atunci când era nevoie de ele. Așadar, Dumnezeu rareori ne descoperă întregul Său plan relativ la anumite persoane pentru care ne-a trimis în mod deosebit să lucrăm. El dorește să înaintăm pas cu pas. Dumnezeu avea în vedere sfințirea și vindecarea acestei femei, dar și sfințirea soțului ei, toate planificate și aranjate. Dar El avea nevoie de cineva care să-I îngăduie să facă anumite lucruri foarte iraționale (din punct de vedere omenesc) pentru a realiza aceste scopuri. Ei bine, și El a văzut că se poate încrede în Bevington pentru această lucrare importantă, așa că El m-a chemat pe mine pentru aceste 7 săptămâni în care El a realizat această lucrare; și cea mai mare parte din acest timp l-am petrecut în singurătate, în pădure sau în hambar. Atunci Își aduce Dumnezeu la îndeplinire cele mai mari isprăvi, când ne duce în singurătate.

Fără umbrelă

Resursele întregului cer sunt la dispoziția lui Dumnezeu. El trebuie să vorbească, și toate sunt la comanda Lui. Cât de adevărat este că „toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!”. Dacă credința noastră este nelimitată, atunci „tot ceea ce vom cere, vom primi”; amin!...

Petrecusem câteva luni în nordul statului Indiana împreună cu singurul frate care mai era atunci în viață. De atunci, el a trecut la odihnă, lăsându-mă singur dintr-o familie de 13 copii. El avea un băiat care locuia cu el și care fusese crescut catolic. Mergeam spre Michigan într-o căruță; nici unul dintre noi nu avea vreo pătură sau vreo umbrelă, și a început să plouă. I-am spus lui Harry: „Nu vreau să mă ud, căci vântul acesta este prea rece pentru sănătatea mea. Vezi dacă mai plouă, căci eu merg să mă rog”. În mai puțin de 5 minute, ploaia s-a oprit. „Ei bine”, a spus el, „este minunat; eu n-am mai văzut niciodată așa ceva. Toți prietenii mei merg la biserică, dar nu am mai văzut niciodată așa ceva acolo, și nici în altă parte”. Așadar, Dumnezeu mi-a dat posibilitatea de a-I îngădui Lui să-Și arate puterea în prezența aceluia băiat neștiutor.

Probleme personale

Aveam ceva crescut pe pleoapă de câțiva ani. Uneori se retrăgea și devenea cât un bob de grâu, apoi creștea ajungând la mai bine de un centimetru. Nu mă deranjase prea mult, așa că nu l-am deranjat pe Isus prea mult cu problema asta. Dar, curând după această minune cu ploaia, eram la câțiva km de Jerry la o întâlnire și, în ultima duminică, a crescut mai mare decât oricând. Mă deranja atunci când citeam Cuvântul și mă și durea. Am ignorat-o până când am ajuns la Jerry luni, iar atunci devenise atât de mare încât Harry a observat-o și a fost uimit când a văzut că ochiul îmi fusese cuprins și inflammat. El a spus: „Unchiule Guy, de ce nu-L rogi pe Isus să ți-o ia? El a oprit ploaia pentru tine; nu-ți va lua și asta?”. „Eu cred că da”, am spus. Așadar, când am mers să dorm, am ingenuncheat și am înălțat rugăciunea credinței pentru ca totul să fie rezolvat până dimineață. Am adormit și m-am trezit înaintea lui Harry. Am coborât să mă spăl; nu mă mai gândisem la ea decât seara trecută când mă rugasem. De obicei, când mă spălam, mă durea. Curând după ce m-am trezit, Harry a coborât să vadă ce se întâmplase cu ce aveam la ochi. Eu nu m-am mai gândit la ea, până când el s-a aplecat peste balustradă și a spus: „Unchiule Guy, ce s-a întâmplat cu chestia aia?”. „Ei bine”, am spus, „uite-te și vezi”. Și iată, nu era nici o urmă de ea, nici măcar o cicatrice. L-a strigat pe fratele meu să se trezească și să vadă ce făcuse Isus pentru unchiul Guy. Băiatul a spus: „Nu înțeleg de ce părinții mei nu fac asta. Am avut o durere la genunchi și a trebuit să lipsesc de la școală mai multe luni, iar ei au plătit mulți bani”.

Am mai avut o rană timp de 6 ani. Nu mă deranjase prea mult, așa că nu m-am preocupat de ea. Dar în acea vară, în timp ce eram la Jerry, s-a acutizat și a crescut de mărimea unei monede de 25 de cenți, și avea cercuri de diferite culori în jurul ei. Devenise atât de rău, încât nu mă puteam scărpinga lângă ea și era foarte dureroasă la atingere, astfel încât nu puteam să dorm pe partea aceea. Deja mă săturasem de ea, pentru că se mărise și devenise

din ce în ce mai sensibilă. Am urcat în camera mea, l-am chemat și pe băiat și i-am arătat rana. El s-a îngrozit și a zis că este cancer. I-am povestit și unui doctor despre ea, iar el a spus că era cancer fără îndoială.

Ei bine, mi-am pus mâna pe acea rană și am înălțat rugăciunea credinței, cerând să fie înlăturată și, în 6 minute, totul se schimbă. O puteam scărpinga, ciupi fără nici o durere. Culorile erau încă prezente, dar următoarea dimineață dispăruseră.

Așadar, băiatului i se dăduseră trei lecții bune, numai prin credință. El le-a scris acasă părinților, întrebându-i dacă avea voie să se alăture bisericii unchiului Guy și relatându-le ce văzuse ca răspuns la rugăciune. Totul a rezultat în convertirea întregii familii. Oh, ce minunat este că avem un asemenea Dumnezeu!

Insistând sub atacurile dusmanului

După aceasta, am fost chemat să mă rog pentru o soră care suferise timp de 8 sau 9 ani. M-am rugat până când a adormit. Atunci m-am retras în camera mea. Următoarea dimineață a spus că a avut cea mai bună odihnă din ultimii 8 ani, până la ora 4, când a fost dintr-o dată cuprinsă de dureri și a suferit teribil până când m-au chemat; atunci mi-am pus mâinile peste ea și m-am rugat până când a adormit din nou. Am servit masa de dimineață și ea tot dormea. Soțul ei nu agreea predicatorii sfințirii... Mi-am luat Biblia și am plecat în pădure. Am auzit clopoțelul care anunța prânzul și am intrat în casă. Am găsit-o în suferință. M-am rugat din nou, și durerile au lăsat-o iarăși. După ce am servit masa, am revenit în pădure. Am auzit din nou clopoțelul la ora 15:30. Ea suferea din nou, așa că m-am pus pe genunchi și am stat acolo până când ei au mâncat. Eu am refuzat să mănânc, și m-am prins de Dumnezeu în timp ce El îmi lărgea viziunea asupra puterii Sale. Am stat acolo, rugându-mă pentru împlinirea făgăduințelor și crezând în Dumnezeu cu toate că ea încă suferea. Soțul ei a intrat și a spus: „Vreau să iei acest medicament; nu mai suport să te văd suferind astfel sub privirile excentricului acestuia”. Eu nu am spus nimic, ci mă rugam ca ea să refuze, ceea ce a și făcut. Ea a spus: „Îl voi crede pe Dumnezeu, căci El m-a eliberat în mod minunat de trei ori de când fratele Bevington este aici și cred că El mă va vindeca pe deplin”. „Ei bine, așa vrea să văd ceva semne”, a fost răspunsul lui.

Eu am rămas pe genunchi, rugându-mă cu toată puterea. La ora 21:00 m-am ridicat și mi-am pus mâna pe fruntea ei, ridicând Biblia cu mâna dreaptă și spunând: „În numele lui Isus Hristos, pleacă, pleacă!”. Mi-am deschis ochii și am văzut cum ea suferea încă. Am insistat, cerând vindecarea imediată, ținând încă Biblia ridicată și amintind făgăduințele. Când m-am uitat la ceas, era 04:15, iar ea încă suferea, dar nu atât de rău. Am continuat să ținem Biblia ridicată, mutând-o dintr-o mână în alta. Soțul ei s-a ridicat din pat și a observat că avusese o noapte grea. O cunoștea bine, așa că știa imediat cum se simțea după felul în care arăta. A luat medicamentele, m-a îmbrâncit și i-a cerut să deschidă gura și să ia medicamentul. Ea și-a deschis ochii și a dat din cap în semn de refuz cu un zâmbet pe buze. Era evident că el fierbea și că era hotărât ca ea să nu mai sufere. S-a întors la mine și a spus: „Părăsește imediat camera; i-ați lucrurile și păărăsește această casă!”.

Am ieșit pe ușă continuând să mă rog și să cred, iar ea continua să refuze să ia medicamentul. M-am oprit sub un copac și am continuat să mă rog, când soțul ei a venit și m-a lovit tare spunând: „Ți-am spus să părăsești locul acesta; vorbesc serios și n-am să repet”. Am continuat să mă rog acolo, prinzându-mă de Dumnezeu și nu doream să mă mișc sau să rostesc vreun cuvânt. Am știut că biruința era aproape. Era atât de liniștit, cu toate că apele se revărsau peste mine; dar o asigurare dulce, calmă, liniștită a venit asupra mea cum că ea urma să fie vindecată, iar eu am rămas cât de liniștit am putut, temându-mă că orice mișcare ar fi putut rupe legătura. Nu vroiam nici să respir; de fapt, mi-am ținut respirația uneori. Atunci a ieșit soțul ei. M-am întors și am spus: „Lasă-mă să stau aici o oră”. El a spus: „Ți-am spus să pleci”. „Dă-mi o oră și vei vedea puterea lui Dumnezeu”. „Aiureli; asta este ceea ce am tot auzit în ultimele 24 de ore”, și a intrat în hambar pentru a lua un bici mare.

M-am ridicat și am intrat în casă, fiind sigur de biruință. Când am intrat, femeia și-a ridicat mâna dreaptă și a zâmbit larg: „Avem biruința, frate Bevington”, a spus ea. Am strigat: „Amin!” și am ieșit pe ușă afară. Nu ajunsese pe verandă când i-am auzit picioarele pe podea, și apoi a fugit la hambar strigând cât putea de tare. Soțul ei venea înfuriat cu biciul în mână ca să-mi dea o bătaie bună. Dar a fost topit când a văzut-o îngenunchind la picioarele lui, laudându-L pe Dumnezeu și rugându-se pentru el. Atunci el m-a strigat. Am ieșit afară și ne-am rugat împreună chiar în acel loc.

Da, ce mai scenă la care au fost martore trei lumi, până când și el a obținut biruința și mântuirea. Ce timp minunat am petrecut împreună! Apoi, ea a mers la biserica lor și toată adunarea a început să plângă, unii să râdă și alții să strige la mărturisirea ei. Predicatorul nu a mai reușit să predice atunci. Așa că merită să te prinzi de Dumnezeu, căci El lucrează diferit de noi. Amin!

Invitație

Moeciu de Sus, 9 – 14 august 2011

Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în perioada 9 – 14 august 2011. Prezentatorii din acest an vor fi David Clayton și Howard Williams din Jamaica iar printre subiectele care vor fi studiate se numără: „De ce a murit Isus”; „Legea și umbra ei”; „Plata păcatului”; „Un drept prin naștere”; „Har și credință”; „Și dacă voi trăi?”; „Principiile fundamentale ale neprihănirii prin credință”; „Cunoscându-L pe Dumnezeu”; „Sacrifici pentru păcat”; „Noul Testament.”

Ca și anul trecut, întâlnirea va avea loc în minunatul cadru natural din stațiunea Moeciu de Sus, județul Brașov, la Pensiunea „Roua Dimineții” (<http://www.romania-turistica.ro/Cazare-Moeciu-de-Sus/Pensiunea-Roua-Diminetii>) în perioada 9 – 14 august. Sunt disponibile camere cu baie proprie pentru 2 sau 3 persoane la prețul de 45 ron / zi / persoană (225 ron pentru întreaga perioadă), preț în care sunt incluse 2 mese pe zi și închirierea sălii de conferințe. Plata trebuie făcută integral pentru toată perioada întâlnirii. Pentru copiii cu vârste cuprinse între 0 și 10 ani nu se percepe taxă. Ziua de marți, 9 august, este ziua în care se va face cazarea, dar nu se va servi nici o masă. Prima masă se va servi miercuri 10 august dimineața, iar ultima masă se va servi duminică 14 august dimineața.

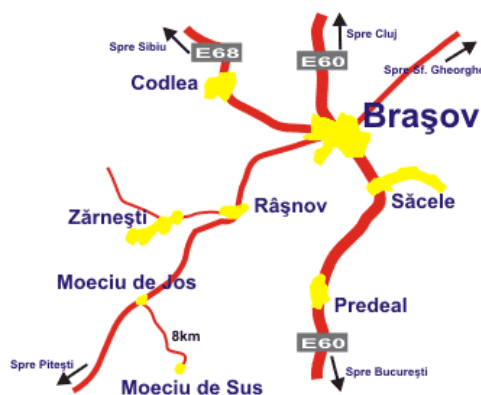
Locurile sunt limitate, motiv pentru care cei ce doresc să rezerve, vor putea efectua plata în avans la Raiffeisen Bank, cont RO83RZBR0000060008039326 Trif Stanciu Olimpiu. Vă rugăm ca după efectuarea plății să anunțați la numărul de telefon 0752211191 de unde veți putea obține orice alte informații de care aveți nevoie.

Pentru cei care aleg să vină cu automobilul, rutele cele mai cunoscute sunt Brașov - Bran - Moeciu de Jos (culoarul Rucăr - Bran, ieșirea spre Pitești, până în Moeciu de Jos, aproximativ 30 de km), sau Pitești – Câmpulung Muscel – Moeciu de Jos. Din centrul localității Moeciu de Jos se deschide un drum (la stânga venind dinspre Brașov, la dreapta dinspre Pitești) în prima bifurcație (8 km) către Moeciu de Sus (fiți atenți la indicator!).

Coordonatele GPS sunt N45.4432640° E25.3303108°

Pentru cei care aleg transportul în comun, traseul este următorul: sosiți în Gara Brașov (dacă veniți cu microbuzul, asigurați-vă că știți unde trebuie să coborâți pentru a ajunge ușor la obiectivul următor); vă deplasați la Autogara Bartolomeu. Pentru a ajunge acolo, trebuie să luați autobuzul 23 barat (din Gara Brașov), a cărui stație este în partea dreaptă a gării. Coborâți la Autogara Bartolomeu (punct de reper este stadionul). Din Autogara Bartolomeu pleacă autobuze la fiecare 30 de minute spre Moeciu de Jos, atât în cursul săptămânii cât și în weekend. Din Moeciu de Jos pleacă autobuze spre Moeciu de Sus. Programul lor de funcționare este următorul: de luni până vineri: 8:00, 13:30, 16:00, 17:30, 20:00; sâmbăta și duminica: 8:00, 16:00, 20:00. La întoarcere, autobuzul Moeciu de Sus, Moeciu de Jos funcționează după următorul program: de luni până vineri: 5:30, 6:30, 8:30, 14:00, 16:30; sâmbăta și duminica: 8:30, 13:00, 16:30.

Vă așteptăm cu inimile deschise!

Prieteni de la „Divina Vindecare”

Mă uimești

Dumitru Viorica

Mă uimești cu măreția Ta,
Domnul meu Cel minunat,
Faci dintr-un cuvânt o stea,
O rotești pe ceru-nalt.

Mă uimești ce delicate
Sunt corolele de flori!
Ele atrag, că-s parfumate,
Fluturi zvelți și călători...

Rămân mută de uimire,
Domnul meu, Artist vestit,
Când pictezi, dându-mi de știre,
Cum că toamna a venit.

Mii de frunze aurii
Joacă-n aer rumenite,
Îmi zâmbesc pân-or muri
Dând efectele dorite...

Domnul meu care dai legi
Și creezi dintr-un nimic,
Mă uimești că Tu alegi
Să te faci atât de mic!

Să-mi vorbești în graiul meu,
Să-mi arăți că mă iubești,
Îmi rezervi din timpul Tău;
Cu asta, chiar că mă uimești!

Din slava tronului ceresc,
Din gloria fără de-nțeles,
Să-mi fii Frate pământesc,
De bună voie ai ales!

